

Маријана Јовелић

## ТРИ ПЕСМЕ

ПЛИЋАК

Гром воли  
мог коња.

Привлачи га  
метална потковица.

Ја пишем  
као да јашем –  
поглед ми лута  
у свим правцима,  
глава не.

И, обавезно,  
правилно дишем.

Задржавање даха  
чини ме тежом.

Почетник сам  
којег млад коњ  
не трпи јер није  
научио да се  
безусловно  
потчињава јахачу.

Неспретни женски  
Феникс којем  
испадају бисери  
у сливник док  
их чисти пепелом.

Педантни  
фалсификатор  
што остаје анониман  
али се препушта  
машти.

Боју никада  
не наносим  
на оштрицу  
свог ножа  
само да бих  
постигла  
апсолутни сјај.

Твој стих је  
рањени морски пас  
којег сабраћа  
прождиру и  
одлазе у плићак,  
по плен са обале.

Дајте им мој страх –  
узенгије коњаника  
с којима имам  
ослонац у седлу  
док усправљеног  
тела наносим  
коначни ударац.

## ЦВЕЋЕ

Ја сам Сибињанка  
којој су украли  
пудријеру.  
Лице ми штипаљка

за жар.  
Док читам,  
дојим.

Делим милостињу  
и сакривам  
жилет у сапуну.

Набијам кичастиг  
патуљка  
у злу башту.  
У ратном рову  
проналазим  
најтеже изражајно  
средство –  
праву линију.

Спуштам чун  
насред језера  
не да бих изгубила  
правац  
него да бих  
лакше  
умирала у месту.

Између ногу,  
у манастиру,  
којег градим  
тако да се споља  
не разликује  
од обичне сеоске  
куће.

Стих ми је  
блесак мишице  
у монахиње  
која навлачи спаваћицу  
на одело за дан  
уместо да га  
уредно скине  
и тек онда  
обуче пицаму.

Тако не  
обнажују тело  
када се спрема  
на починак.

Без сувишних  
дугмади и манжетни,  
мање је расејана  
у молитви.

Присутна попут  
трезвеног војника  
који лежи у  
пољу мака.

## ПТИЦА

Гасим свећу  
прстима.

Слепе очи  
док спавам  
не траже  
затворене капке.

Танки кундак  
пушке ублажава  
трзај тела.

Мој анђео  
има бели убрус  
око усана  
а молитва грч.

Моје препоне,  
стара пећинска црква,  
чезну за кровом  
на две воде.  
Између њих,  
извештачени  
пасторални пејзаж,

открива  
затворени  
атељејски рад.

Склопљене  
руке траже  
собу с погледом.

Кривица на лицу  
захтева најближе  
огледало.

Када ћу се претворити  
у птицу која  
никада не може  
бити толико  
усамљена колико  
небо иза ње  
може постати  
бескрајно?